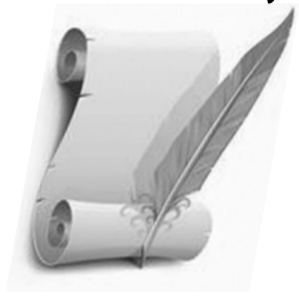

ლოცვის საშუალო

საშურის მუნიციპალიტეტის ბაზეში „საშურის მოამბის“ დამატება №1, 29 იანვარი, ორშაბათი, 2018 წელი

„როცა მთელი ხალხი ინათლებოდა, იესოც მოინათლა და ლოცულობდა, გაიხსნა ცა და გარდამოხდა მასზედ სულიწმინდა ხორციელი სახით, როგორც მტრედი... და გაისმა ზეცით ხმა:

„შენ ხარ ჩემი საყვარელი ძე, რომელიც მოვიწონე მე.“
(ლუკა, 3,21,22)

რატომ არის ნაკურთხი წყალი ნამდვილი სასწაული?..

წყალს აქვს ერთი უნიკალური თვისება – თავისი არაჩვეულებრივი სტრუქტურის წყალობით, შეუძლია ინფორმაციის შენახვა და გადაცემა. ამასთან, იგი ინახავს ყველანაირ ინფორმაციას, როგორც „ცუდს“, ასევე – „კარგს“. ამიტომაც წყლის ამ თვისებას იყენებენ როგორც მაგები, (თავიანთი ბნელი ზრახვებისათვის), ისე საეკლესიო მსახურები – სასიკეთო მიზნით. წყალს დიდ მნიშვნელობას ანიჭებენ სახალხო მკურნალებიც.

არცერთი საგნის ენერგეტიკული ველი არ ახდენს ადამიანზე ისეთ უზარმაზარ ზემოქმედებას, როგორც წყალი. ეს იმიტომ, რომ წყალი მუდმივად არის ჩვენს სხეულში (ადამიანის შემადგენელი მასალის დიდი პროცენტი წყალია), თანაც იგი ინფორმაციას ინახავს. ასე რომ, მისი საშუალებით ეს ინფორმაცია თითოეულ უჯრედამდე მიდის, ანუ ჩვენი სისხლი, ქსოვილები, ძვლები (ყველაფერი ჩვენში, რაშიც წყალი შედის) ამ ინფორმაციითაა გაჟღენთილი.

როცა წყალი ნაკურთხია, თითოეული მისი შემადგენელი ნაწილაკი გაჟღენთილია ლოცვით, ანუ საოცრად დადებით ენერგეტიკას ფლობს. როცა მას ვსვამთ, ჩვენს უჯრედებში შემოდის დადებითი ინფორმაცია და აღადგენს ჩვენი ორგანიზმის დარღვეულ ენერგეტიკულ ბალანსს. როდის ხდება ადამიანი ავად? როცა მისი დამცველი ენერგეტიკული გარსი დასუსტებულია. თუ ჩვენ ყოველ დღით, უზმოზე დავლევთ ნაკურთხ წყალს (ჭამამდე, სულ მცირე, ნახევარი საათით ადრე), ჩვენ წამალზე უფრო დიდ წამალს მივიღებთ, – მთელი დღე ჩვენი ტვინის, ჩვენი ყველა სხვა ორგანოს მკვებავი ნალოცი ინფორმაციით გაჟღენთილი სისხლი იქნება. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ ჯანმრთელობასთან დაკავშირებული პრობლემები

ნაკლებად, ან საერთოდ აღარ შეგვანუხებს.

ყოველ ნათლისღებას, 19 იანვარს, ეკლესიიდან წამოღებული ნაკურთხი წყალი შეიძლება, მთელი წელი გამოვიზოგოთ. როგორც ამბობენ, მას გასაოცარი ძალა აქვს.

ნათლისღების წყალი და საერთოდ, ნაკურთხი წყალი რომ ჩვეულებრივი წყალი აღარ არის, ამაში ნებისმიერ „ურნ-მუნო თომას“ შეუძლია, თავად დარწმუნდეს. ნაკურთხი წყალი, პლასტმასის ბოთლებში ჩასხმული და თავდახურული, მრავალი წლის განმავლობაში ინახება, (სასურველია, ეს წმინდა სითხე მინის ჭურჭელში შევიწახოთ, და არა მომწამვლელ პლასტმასის ბოთლებში). ხოლო თუ ზაფხულის ცხელ დღეს პლასტმასში ჩვეულებრივ წყალს ჩავასხამთ, იგი 2-3 დღეში აყროლდება.

ტოლსტოი ამბობდა, რომ წმინდა სითხე სუფთა ჭურჭელში უნდა ჩაისხას და არა ჭუჭყიანშიო. ასე

რომ, როცა ადამიანი მარხვით განწმენდილია, ნაკურთხი წყლის ზემოქმედებაც უფრო ეფექტურია.

წყალს რიტუალებისთვის ყველა რელიგია იყენებს. ეს იმიტომ, რომ მას არა მარტო ინფორმაციის გადაცემა შეუძლია, არამედ, ამა თუ იმ ინფორმაციისგან ადამიანის გათავისუფლება – განწმენდაც. სპეციალურად, საამისოდ მომზადებულ წყალში განბანვის შედეგად, ადამიანი არასაჭირო ინფორმაციისაგან სუფთავდება. გავიხსენოთ, რომ ქრისტიანული რელიგიის ერთ-ერთი უდიდესი საიდუმლო – ნათლისღების საიდუმლო სწორედ, წყალთან არის დაკავშირებული.

ნაკურთხი წყლისგან განსხვავებით, ჩვეულებრივ წყალს შესაძლოა, არა დადებითი, არამედ უარყოფითი ენერგეტიკა ჰქონდეს. ასეთი წყლის დაღვევის, ან მასში ბანაობის შედეგად, შესაძლოა, ადამიანი ავად გახდეს. ძველად ამაზე იტყოდნენ, უჟმური აჰყვაო.

იმ მიზნით, რომ ჭის წყალს, რომელსაც სასმელად ხმარობენ, დადებითი ენერგეტიკა ჰქონოდა, სოფელში არსებობდა ჭასთან ხეების დარგვის ტრადიცია, რადგან თუ წყალში უარყოფითი ინფორმაცია დაგროვდებოდა, მას ხეები ანეიტრალდებდნენ.

ლიტერატურა

ხათუნა ჩიკაძე

* * *

ჩემი სამყაროს პატარა ლექსო,
 მზიანი სულის ნათელ კუნჭულში
 გადამალოლო,
 გინამე, გენდე,
 ჩემს წას სარტყელი შენით შვენის,
 ეს გულიერ მღერის...
 რადგან შენ მყავხარ,
 ასე ურჩი,
 ასე გულწრფელი!

როცა

როცა უბებში შეაჩერებ ტკივილს,
 როცა ნამნამებში კვდება ვნება,
 როცა ჩანარული სული ძლივსღა ღვივის,
 როცა ვარდისფერი თვალთახედვა ქრება...
 როცა ბინდისფერი ხდება ახლო,
 როცა ყველაფერი აირევა ქარში,
 როცა დასაგმობი უნდა დაგმო,
 თუკი, ნარარს კვლავ გაყრიან თვალში!
 მაშინ მოვა შენი შვილი, ძირი...
 შენი უროდველი, თეთრი ზავში
 და შეგაბამს გულზე მძივებს, -
 თავის ხელით აბმულსა და გაშლილს!
 ჰოდა, აღარ გტკივა მკვდარი გული!
 მაშინ დააყრებ ვნებებს,
 შენს გვერდით დგას უკვე გარეული
 და გაუნვდი გარეებულ ხელებს!
 მაშინ დედამინა ფეთქავს, ფეთქავს...
 მაშინ ერთგულებარ აღარ გტოვებს,
 მაშინ ყველაფერი მიაქვს ერთ ნამს
 და არეულ ნარსულს გააყოლებ...
 მაშინ არ არსებობს დაღლა,
 მაშინ არ არსებობს კვნესა!
 მაშინ კვლავ ხედავ დამლას,
 მაშინ აღარ გინევს კემსვა...
 როგორ მონყაღია ღმერთი, -
 ოჯახს დედაბოძი იწავს...
 მე ხომ არ ვარ, ღმერთო, ერთი!
 შენს გზას არ ავრდები, ვფირავ!
 გულის მიმშვიდებს ჩემი შვილის
 ასხმულ-განყობილი მძივი,
 ზოგჯერ ღობინი არის ჭირი,
 ჭირი არის ზოგჯერ ღობინი...

* * *

ახლა სიჩვიე მოსასხამი გამხდარა ხეთა,
 ახლა ქარები ორლობებს უგებენ ნობებს...
 მე კი ვიგონებ, გულისაკლავად გარდასულ დღეთა,
 მტკივა სხეული, ისე როგორც გადაღლილ ქობებს.
 გზებზე ფოთლების შარი-შური უნდოდ მახსენებს,
 ზევრი რამ რომ ვთქვი, თუძრა, ზევრიერ ჩემში დავტოვე,
 მინა გვაყრებს, ძალას გვაძლევს, მინა გვაძხენევს,
 მინაზე ვდგავარ, ამიტომარ თავს არ გაცოლოვ!

მიკედლება

რარიგ რთულია
 და, თან კიდევ
 რა რიგ ჩვეული,
 ეს ერთი ფრაზა:
 მიკედლება,
 შემოჩვეული!
 და დგება ის დღეც,
 ვსურს, განცვიტო
 ნსული რნეული,
 მერე უფალოთან
 რჩები ტვირთით,
 გამორჩეულით!
 იმ ჭაჭვისფერი
 ნღების იქით
 დგას მხოლოდ ერთი,
 მარადიული,
 როგორც რნმენა,
 რნმენა და ღმერთი!
 და თითქოს ნუდებ
 ვარდისფერი
 ჭაჭვი და რჩება
 იმ ნარისფერი
 მოგონების
 სევდა და ნყება...
 მივიტვლი ნღებს და
 ნუთებს ვნელავ,
 და აღარ მჭერა
 თუ გამრთელოდებ
 ჭაჭვი ჩემი
 და ჩემი რნმენა!

* * *

მთელი წლის სამკაღს
 ვიძი და ველი,
 როდის დადგება
 ახალი წელი,
 რომ გადავავლო
 თვალი და გული, -
 რამდენი რამე ურხოა,
 რთული!..
 როგორ დაგროვდა
 გულებში სევდა!
 იმედის ჭაჭვი,
 თუძრა, სულ გვდევდა...
 და მიდის წელი...
 და მოდის წელი...
 რხოვრებასავით
 ჩქარი და წელი.
 ვაგროვებთ დარღს და
 არ ვუფრთხით ყინვას
 და მერე ისევ
 სიბოთი გვძინავს...
 ისევ გივარჩხნის
 თმას შენი შვილი...
 როგორ გამშვენებს
 მისივე მძივი,
 და სულის ხვიას
 უხდება ლორვა...
 ანგელოზს მიაქვს
 ნაღველი როცა...
 ძველი წლის ამბებს
 ვითვლი და ველი,
 როდის დადგება
 ახალი წელი...

მ ა ნ ი ა ც უ რ ა

„შვილიშვილის მამა“

მამაჩემის დაბადება არ მახსოვს, რადგან, როცა ის დაიბადა, მე არ ვიყავი მაშინ... თუ ჩემი მეგობრის ლექსიკას ნანილობრივ დავესესხებო, მის ჰამაკში არ ვგორაობდი. („ჰამაკი“ ჩემია, მეგობარი უფრო ლაღად იყენებს სიტყვისა და გამოხატვის თავისუფლებას. მე თვითრეზუსურა მზოჭავს). სხვა სკოლაა. ჰოდა, რა გასაკვირია, რომ მამის დაბადება არ მახსოვდეს. თვითონ მამაჩემსავე არ ახსოვს მისი დაბადება, შემდგომ გაუშხელიათ მშობლებს, ვალოდია, შენ 1941 წლის 5 იანვარს დაიბადეო. ვერაფერს დავამტკიცებ, მე რაე მიხსრეს, იმას გიყვებით და, რადგან გადამონმების საშუალება არ გავაჩნიათ და ვეჭვობ, სურვილიერ, ისლა დაგრჩენიათ, მენდოთ. ჰოლოტიკოსე-ბისაგან განსხვავებით, თქვენს ნდობას ზოროტად არ გამოვიყენებ...

აღბათ, ახლა უფრო ადვილად დამიჯერებთ, რომ მამაჩემის ზავშვობა და ყრომბარ არ მახსოვს. ისტორია დუმს ამ ჰერიოდზე იქამდე, ვიდრე მამაჩემი ორორდათორმეტი წლის არ გახდა. სნორედ ამ ასაკში დაინყო ჩემზე მუშაობა და, როგორც გუშანით ვხვდები, დიდად არ გასჭირვებია. (ამ აბდაუბდის მკითხველს პირველი კვანძი უკვე გაეხსნა, თუ აქამდე ვერ ხვდებოდა, ვისთან ჰქონდა საქმე, ახლა დაასკვნის, რომ სიბერეში დანერილი პროექტები მთლად ნორმალურობით არ გამოირჩევა!)

ამდენად, ამბავი, რომელიერ თავად ვბრძანდები, ხოლო ავტორი – მამაჩემი (მიმდინარე ტექსტის ავტორი მე ვარ, მამაჩემის შვილი, ნუ დაიბნევით) ოთხმოცდაათიან წლებში დაინყო. (ამავე წლებში დაინყო დამოუკიდებელი საქართველო და აფხაზეთის ომიერ, ნურერ ეს დაგანბნევთ)

ყველა ადამიანს აქვს მისთვის დამახასიათებელი რაღარ სიმბოლო, ატრინბუტი თუ ნივთი. მაგალითად, სტალინს ჩიბუხი ჰქონდა და უღვანში, ან – პირიქით, ჩერჩილს – სიგარა და ფლეიბოის წნობილი ლოგო, თითების კომბინაერიო. ლენონს – სათვალე, რომელიერ ორი აფსოლი(უ?)ტური წრისაგან შედგებოდა, თუმარ, სად იყო ლენონი, როცა წხონებულ ჰეპერაჩემს „რგვალი აჩკები“ ჰქონდა, რეზინის სამაგრებით. ოტია იოსელიანს – სვანური ქუდი და „მუხდშტყუი“. მამაჩემი რით არის ამათზე ნაკლები! ჰოდა, მოგონების აბგას თუ ჩავხედავთ, პირველი კადრი, რარ მამაჩემს გამოხატავს – თმისგან თავისუფალი თავი, სიბერის მიუხედავად, კუპრივით შავი უღვანში და ნითელი „მასკვიჩა“. ეს სამი რამ იმდენად განუყრელია მისთვის, რომ მე უფრო იოლად დამთმობს, ვიდრე რომელიმე მათგანს, ან სამივეს ერთად. ეგ კი არა, ამ ერთი თვის წინ ზრმა ნანლავი ისე იოლად დათმო, რემელიერ არ გაუყოლებია, არადა, სამორდათხუთმეტი წელი ისე ატარა, რეგ ნიავს არ აკარებდა. უღვანში ისევე აქვს, ჰოდა, თავად განსაჯეთ.

მამაჩემი დიბტი, უთქმელი წხოვრებით გამოირჩევა. დიდი მონადინების მიუხედავად, მე და ჩემი ძმა იშვიათად თუ ვახერხებთ, საკუთარი დედა შეგვახსენოს ხოლომე, რომელიერ რატა უყურადღებოდ მრჩება. თავად ნახეთ, ამ წერილში ახლად გამახსენდა დედა და, ისერ, მამაჩემიდან გამომდინარე. ჰოდა, თუ შემახსენა დედაჩემი, – ისეთი მრავალფეროვნებით, რომ კახელი მთქმელსარ კი პირი დარჩება ლია გარეებისგან. ამ დროს მისი მოძრაობები ისეთი სანახავია, ვინმემ რომ ტრინბუნა დაუდოს წინ და კადრი უხმოდ გაუშვას, ისე, როგორც ჩაპლინის ფილმებშია, მაყურებელი იფიქრებს, სახელომნიფო გადატრიალების მაყურებელი ქადაგს მივშტერებდვარო.

მამაჩემს უყვარს მინაზე მუშაობა (ანა, დედაჩემი რომ უყვარს, ამით ვერავის გავაკვირებ). ზრმა ნანლავი ვახსენე და ნარკოზიდან არერ იყო ხერიანად გამოსული, ვენახში გაიჭრა, სასხლავით ხელოში. ეჭვი მაქვს, ეს იმიტომ გააკეთა, რომ ამის დამნახავს მე, მის შვილს, გამხსენებოდა ლექსი: „მოხური მამა სასხლავით ხელოში დადის ვენახში“, ამით კი ვალაკტიონ ტანბიე გამხსენებოდა. შემდეგ მივშვდარიყავი, რომ საკუთარი ლექსების წერას მერჩია, ისევე ვალაკტიონი მეკითხა. შემდეგ, ამ კეთილი განზრახვის აღსასრულებლად წიგნი ამელი ხელიში. დიდი შებერტყილი კარია მამაჩემი, ასეთი ხრიკებითა და ფანდებით მიბიძგებს წიგნისკენ. მაგრამ მერ ხომ მისი ნატეხი ვარ, ასე იოლად როდი მომატყუებს?!

– წიგნი კი არა, ისა! – შევევირე და სიგარეტის კოლოფიდან მომდევნო ლერი ამოვიღე. ამ შეძახილზე მამაჩემი შეხტა, ჩემკენ მოიხედა და სიგარეტით ხელიში რომ დამინახა, გადახევიტა, კიდევ ერთხელ შეეხსენებინა დედაჩემი.

ანა, წიგნზე ვერ გამბრიყვა და წიგნი თუ არა, დედა მინერ უნდა გახსოვდეს კარს...

ვისარ აქამდე გეგონათ, რომ ასეთი იშვიათი ადამიანები მხოლოდ სერვანტეს საავედრას ფანტაზიაში წხოვრობდნენ და ახლა ხვდებით, რომ სინამდვილეშიერ ვყოფილვართ, და ვისარ, ამ აღმორჩენით გახარებულემს, ჩვენი „ლაივიში“ ნახვა მოგინდებთ, მინდა, გაყნყოთ, რომ ამ სურვილის ასრულებისკენ მიმავალ გზაზე შეგხვდებთ მალაზია. თქვენ არ დაიბნეთ, უმალ მიამურეთ და ლუდების თვალუხვდენელი თაროდან რომელიმე ხარისხიანი ზრენდი შეარჩიეთ და რამდენიმე ზოთლი გამოიმძღვანიეთ, რადგან დასამალი არ არის, რომ მამაჩემს ლუდი ძლიერ უყვარს. ჩემთვის – უფრო თამბაქო, თუ ჯიბე სავსე გაქვთ, ხოლო თუ ჯიბის ორივე კედელი ერთმანეთს ეხახუნება, მაშინ ჩვენს გარნობას, სჯობს „დვესტიმილიარდერალიგარნავას“ გაერნოთ. ვეჭვობ, უფრო ნაგადგებთ.

მამაჩემი ახლა სოფლად წხოვრობს. მე იმ სკაში მინეცს ყოფნა, მოფერებით თბილისს რომ ვუნოდებთ. სტუდენტობა დამბრალეს, ვითომ მერ ვსნავლობ რაღარას. მამაჩემს გზისკენ უჭირავს ორივე თვალი და მელოდებ. მე კი ამ აბდაუბდას ვნერ და ზუსტად ვირი, თუ ოდესმე ნიკითხა, ისევე შემახსენებს დედას. შესაძლოა, ისერ დასძინოს, რომ სულ გამომალენჩეს დედაქალაქში, რამერ აურილენლად დავთანხმებნი.

იმით დავინყე, რომ მამაჩემის დაბადება არ მახსოვს, მაგრამ ზუსტად ვირი, რომ ჩემი შვილიშვილის მამის დაბადება შემახსოვრება. მამაჩემსარ ხომ გაუბინდელივით ახსოვს თავისი შვილიშვილის მამის დაბადება.

ასეა, შვილიშვილის მამა თუ არ ხარ, ნყალიერ არ ნაგიღებს. იშვილიშვილე, იხარე და იმრავლე, მკითხველო!

გიორგი დვალაშვილი

=====

მაყვალა ხაჩიძის „შემოდგომის რაფსოდია“

ყველა ადამიანს თავისი გზა აქვს განავლელი დაბადებიდან – სირუწხლის ზოლომდე. რაოდენ სასიამოვნოა, როცა უკან მიხედვისა არ შეგეშინდებთ და შენი განვლილი გზა არ შეგზარავს (თუმარ, ყველაფერი უფლის ნებით ხდება). განაჩენიერ თვითონ გამოაქვთ ადამიანებს, თავისი წხოვრების მიხედვით. ზოგი ძეგლს იდგამს, ზოგს ჩრდილში ყოფნა ურჩევნია.

კითხულობ რქალბატონი მაყვალა ხაჩიძის წიგნს – „შემოდგომის რაფსოდია“ და მიკვირს რალუღელად გავლილი ქალის სულის სიმტკიერე. „მე – ეს ჩემი სულია, სხეული – ჩემი ჭუჭყიანი მოსახსამი“, – ამბობს იგი. როცა სული გამჭვირვალე და სუფთაა, მაშინ სხეულიერ გამორჩეულია.

გამორჩეულია ქალბატონი მაყვალა სულიერი სისპეტაკით, ზნეობით, მეგობრობით, ჭემპარიტად, დედობით. კითხულობ მისი სულის ამოძახილებს და შენერ გტკივა, გულს და სხეულს გიკანრავს მისი მარტოსულობა, „ჩემი დაფლეთილი სხეული ჰკიდია ნეკერჩხლის ტოტზე და ინვის“, „იქ, სადღარ, მნახრის მღვიმეში გდია ეულად ჩემი სხეული“, მაგრამ სიბრალულის არავისგან ითხოვს, რადგან სიბრალულისთვის საკუთარი თავი არ ემეტება.

„მე მირჩევნია ველზე გაშლილ ნითელ ყაყაჩოს ლურჯთვალა ია, მიხის ჩრდილქვეშ შეფარებული“. მიუხედავდ იმისა, რომ მაყვალას არ დაჰკლებია საზოგადოების დაფასება, მეგობრები, ჰატივისრემა, არერ პროფესიული წარმატება, მუდამ ის ძლიერი ჩრდილი ენატრებოდა, მეუღლის ჩრდილი რომ ჰქვია.

წერს ტკივილზე, სულიერ სიმარტოვეზე და მკითხველისგან განაჩენს ელის. განაჩენი კი უკვე გამოტანილი აქვს: სიყვარული!

გვიყვარხარ, მაყვალა, ლირსეული წხოვრებით დადხარ შენს სავალ გზაზე. აღბათ, ეს ტკივილიერ შედნიერება, რადგან უფლის რჩეულითა ხვედრი ხომ გოლოგოთისკენ სავალი გზა არის!

ჟუჟუნა ცენგირაშვილი-ქვრივიშვილი

პოეზია

მურთაზ ლაშინელია -
74

მიყვარდა ლექსი

მე მიმატოვა სულმა ჩემმა,
ფაქიზმა სულმა,
იმას შეერივდა, ის ამიჯანყდა,
ვერ გაძლო ჩემში
და მიმატოვა...

და მე ვიქეცი უსულო საგნად...
ეს ნიშნავს სიკვდილს,
როგან ხედავ, როგან იყი,
როგან გესმის და არა გაქვს გრძნობა,
და ამას, აღნათ, ეძახიან
სიწოვნილის გმობას.

მე ვიხედები, ვცხები საგნებს,
ვამჩნევ თვალთა ფერს, მაგრამ მათ შიგნით,
თვალთა შიგნით ვხედავ არაფერს...
...და მეშინია, რისა? – სიკვდილის?
სულაყ არა!

მე მეშინია შენი, მისი, მათი, ყველასი!..
ეს მე ვიყავი, რომ მიყვარდა ლექსი და პნკარი,
სილურჯე ზღვისა, ლაყვარდი რისა
და სიყვარული შენი და სხვისა.
ახლა ზღვა რაა? – წყლისა ჩემთვის,
რა – ჰაერია, ვარდი, ზაღასი
და თვალთა ხილვას ეფერება საზარი თაღისი...
და მტკივა რაღა, ყველაზე დიდი,
რასაყ სიწოვნილის ტკივილი ჰქვია.
ისე მიჰქრებიან გაფრენილი ფროის რაშენი,
მე მეშინია ამ სამყაროს
შეგორტმანების
და სათავისთვის ხელის გაშვების.

მომენატრა

მომენატრა, ისე ძლიერ მომენატრა
ჩემი სახლი, ძველი კიბის საფეხური,
მინდა, გულში ჩავიხუტო მინის ზელოტი,
ჩემი ყრმობის ფეხშიშველი ნაფეხური.
მომენატრა ჩემი მამა, ჩემი ფუძე,
ფედის წრემლი, სიხარულით დადენილი,
ჩვენი ხზო და ნიშა ხარი მომენატრა,
ჩემგან ადრე ალიონზე გადენილი.
ნეტავ, კიდევ გამატარა ფეხშიშველი,
შარასა და ორლობეში ჩემი სოფლის,
რომ კვლავ ვიგრძნო სურნელება ზავშვობისა,
თამაშის ფროს დადენილი ნმინდა ოფლის.
მომენატრა, ისე ძლიერ მომენატრა,
ჩემი სახლი, ძველი კიბის საფეხური,
მინდა, გულში ჩავიხუტო მინის ზელოტი,
ჩემი ყრმობის ფეხშიშველი ნაფეხური.

* * *

ეს იყო რაღა, დიდი და ნმინდა,
სიყვარული და გრძნობაზე მეტი,
შენ გქონდა დიდი შავი თვალენი
და არაფერი მინდოდა მეტი.
შენ გქონდა დიდი შავი თვალენი,
მათ გაღიმება ყუყარდათ მაშინ,
იყო რაღაყ ამოყუნობი
იმ ღიმილშიაყ, ვით ქარაგმაში...
და მერე მოხდა რაღაყ ისეთი,
რაზეყ მრავალჯერ გვიოქვია – „არა“,
თუყ, გვიანი არის ყოველი,
ახლა ახალი დარდენიყ კმარა.
შენ გრძნეულივით შემოხველ ჩემში,
მოხველ და მაინყ მარტო დამტოვე,
მე ახლაყ მტანჯავს იღუმალოება
და უღმობელი ეს სიმარტოვე.
მე შენ მიყვარდი, მიყვარხარ ახლაყ,
ვიყი, რომ არ მაქვს ამის უფლება,
მაგრამ გულია ჩემი ასეთი
და გრძნობას ყუყარს თავისუფლება...
და იყო რაღაყ, დიდი და ნმინდა,
სიყვარული და გრძნობაზე მეტი,
შენ გქონდა დიდი შავი თვალენი
და არაფერი მინდოდა მეტი.

* * *

მე მეშინია შენი ხილვისაყ,
ძველად ყუნობი მარტოლოებს რიდი,
მაშინ, მე, გრძნობებს ყუყავილევივით,
ჩემი წხოვრების ფანჯრიდან ვყრიდი.
მე ამ ფანჯრიდან ვიხილე ზეყ,
სიყვარული და რამდენი ქალი,
მერე ჯვარქმა და გამოგლოვება
და გახელილი გონების თვალი.
და თუ ოუნების ლურჯმა მდინარემ
ყველა სიხარულის ვერ მაზიარა,
მერე რა მოხდა, მე ხომ კარე ვარ,
მე ხომ კარე ვარ, ღმერთი კი არა...
მერე მოხვალ და ამინთებ სანთელს
და „შეასკდება ხატს ელოვარება“,
შემდეგ კი ნახვალ ყჩამიჩუმოდ
და მერე არვიან არ მიყვარება.

